

i, idet ogsaa jeg troer, at det ikke gaaer an at lade de bestaaende Pensionslove vedblive, naar vi give andre Lønningslove, thi ellers vil man, naar de i den nærmeste Tid — hvad der dog maa ansees for nødvendigt — komme under Forhandling, møde os med den Indvending, at man ved i Mellemtiden at have vedtaget Lønningslovene er gaaet ud fra, at Pensionslovene skulde vedblive at være de samme. Jeg troer derfor ikke, at de to Ting kunne stilles ad. Naar nu dertil kommer, at vi her have et Lovforslag, som, sjøndt det i sin Form er meget gennemsigtigt og tydeligt og omfatter et ikke ubetydeligt Stof, dog kun er et Stykke af det Hele, der skal reformeres, saa troer jeg, at den Tanke, der er udtalt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen), og som nu fik en saa varm Tilslutning af den sidste ærede Taler og, som det forekommer mig, ogsaa tilbeels af den næstføregaaende ærede Taler, har overordentligt Meget for sig. Den er heller ikke falden til Forde den hidtil, idet enhver Taler, som har havt Ordet siden det ærede Medlem for Frederiksborg fremsatte sin Tanke, har omtalt den, og jeg skal ikke nægte, at, da vi dog maae erkende, at selv om vi faae det foreliggende Lovarbejde ud i denne Session, faae vi dog kun et Stykke af den hele Reform, saa troer jeg, at det vilde være heldigt for den hele Sag at faae en saadan Commission nedsat som den, der er henholdsvis til; det vilde være en Begyndelse til en Anvendelse af § 46 i Grundloven, som jeg finder meget passende. Det er imidlertid min Opfattelse, at der ikke maatte sættes en saadan Commission altfor snevre Grændser, men at den ikke blot maatte komme til at behandle de Forhold, der ligge ind under de nugældende Lønnings- og Pensionslove, men ogsaa andre Forhold, f. Ex. hvor en Deel af Statsformuen nu bestyres privat osv. Jeg kunde nævne mange Forhold i den Henseende, men jeg skal ikke opholde mig derved, da selve Forslaget om en saadan Commissions Nedsættelse ikke foreligger. Jeg gjentager imidlertid, at hvor meget vi end kunne billige det foreliggende Lovforslag i dets Form og Indhold, eller hvor meget vi end kunne have at udsætte derpaa, troer jeg ikke, at vi kunne gaae til at vedtage

et saadant Forslag, uden at vi faae noget Mere med, og naar vi dog ikke kunne faae det Hele vedtaget i denne Session, troer jeg, at vi, saafremt der fremkommer et Forslag om, at det hele Forhold og Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, undergives en parlamentarisk eller constitutionel Commission, bør støtte et saadant Forslag. Med Hensyn til selve Lovudkastet er der omtalt adskillige Ting, hvorom ogsaa jeg kunde ønske at udtale min Mening. Saaledes blev Sædtilkægsprincippet bragt paa Bane, og det forekommer mig, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) udtalte sig til Fordeel for dette Princip. Jeg skal heller ikke nægte, at mange af de Grunde, der tale for det, have betydelig Vægt; men paa den anden Side maae vi heller ikke glemme, at det ikke er historisk rigtigt, naar man siger, at dette Princip hidtil har været gjældende i vore Lønningslove. Det er kun den færreste Deel af vore Embedsmænd, der ere blevne lønede ogsaa ved Hjælp af Sædtilkæg, idet det langt overveiende Antal har istedetfor et saadant Tillæg faaet det saakaldte midlertidige Lønningstillæg, og efterat vi have givet dette, have vi heller ikke fra den Kant hørt Tale om Dyrtidstillæg, saa at det, som foranledigede disse Dyrtidstillægsglove i 1855—66, var ikke Savnet af Sædtilkæget, men Lønningernes Utilstrækkelighed. Det kan derfor just ikke gjøres gjældende, at vi ville faae Klager i den Retning, naar vi ikke beholde dette Princip. Jeg troer, at det for de vedkommende Embedsmænd vil være heldigere — og dette er allerede udviklet af den første ærede Taler — at de Aar for Aar vide, hvad de have at leve af, saa at de kunne opfylde den Fordring, man kan stille til dem, som til Enhver af os andre, at sætte Tæring efter Mæring. Nu staaer der altid aabent for dem det Haab, at de i det følgende Aar muligvis ville have noget Mere at leve af, men dette Haab kan ofte blive sluffet, og de Vedkommende derved blive bragte i Forlegenhed. Jeg troer ogsaa, at Statskassens Interesse kan sikkes ligesaa godt ved ikke at anvende dette Princip. Derhos er det jo klart, at vi faae en langt klarere Oversigt Aar for Aar over, hvad vi behøve til at lønne vore Embedsmænd, naar vi ikke bruge